

CENTRE OBERT HEURA

(que atén i acompanya persones sense sostre)

FESTA DE CELEBRACIÓ

- 11:00h Pregó de la festa
- 11:30h "La reina triste"
de Lluís M. Llena
(a càrrec del Teatre Heura)
- 12:00h Xocolatada popular
Actuació a càrrec de la
Coral Heura
- 13:00h Música tradicional a
càrrec de "Les Llagastes
del Farró"
- 14:00h Dinar de festa
(Pel dinar cal inscriure's
prèviament al telf. 93 217 45 49)

Exposicions

"La cripta dels Josepets:
de mort a vida"
10 anys del Centre Obert Heura
(Del 8 al 22 de gener,
a la Biblioteca Jaume Fuster,
Plaça Lesseps, 20-22.
Inauguració dia 8 a les 20h)

"Una mirada al nostre entorn"
Dibuixos humorístics
de Josep Mª Calbó
(3 de gener,
al Casal Verge de Gràcia,
Plaça Lesseps, 25)

DIA 3 DE GENER A LA PLAÇA LESSEPS
(davant dels Josepets)

us hi esperem!

UNA CASA COMUNA I COMPARTIDA

Petita història del Centre Obert Heura

Article guanyador del Premi III Memorial Joan Gomis, convocat per Justícia i Pau, Cristianisme i Justícia, Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, Fundació per la pau, Cultura de pau, El Ciervo i Foc Nou

Dilluns 4 de gener de 1999. Són dos quarts de cinc de la tarda i tot és a punt. Els voluntaris esperen nerviosos que toquin les cinc per obrir la porta. És el primer dia de funcionament de l'encara no estrenat Centre Obert Heura. Fa una tarda agradable, i això els inquieta perquè pensen que els futurs usuaris potser preferiran seure als bancs de la plaça abans que tancar-se en un lloc desconegut. —¿Vindrà algú?— es pregunten amb la mirada. S'han estat preparant dos anys amb un formador de la Fundació Pere Tarrés. Saben, pas per pas, què han de fer a cada moment. Han elaborat un ideari amb els objectius, han compartit les pors i les il·lusions, però són conscients que no tot s'esdevé com es programa i estan oberts a l'imprevist. Al llarg de dos anys de fer grup de carrer han pogut experimentar que la persona sense llar és imprevisible. —¿Hauran sabut crear prou lligams, prou confiança?—. No ha estat fàcil la tasca al carrer. Les sortides es feien en grups de dos o tres al capvespre, just quan el parc de l'antiga plaça Lesseps quedava solitari. Era com entrar en un món desconegut, oblidat per la ciutat, un món paral·lel on la misèria i l'alcohol eren els protagonistes. Els primers contactes van ser xocants, suscitaven un munt d'interrogants, de contradiccions personals: «No oferiu ni demaneu res —aquesta era la consigna—, doneu amiat, coneixença i la perspectiva d'obertura d'un Centre de primera acollida...». Somniaven una casa comuna i compartida, oberta a tots aquells que no en tenen; un lloc on poder iniciar processos de reestructuració personal a partir de l'acompanyament individual; un lloc senzill, sense gaires pretensions. En aquell primer projecte hi cabien tots els somnis, i també el de sensibilitzar el barri, d'obrir-lo a la realitat d'unes persones que dormien en els seus carrers i places, mentre ells ho feien còmodament en els seus llits, a pocs metres de distància. Era un projecte de barri, on els voluntaris es trobaven amb els usuaris com uns veïns més, on la conversa continuaria al carrer, entre amics. Al principi d'aquella història, aquella desena de voluntaris i voluntàries no sabien res o gairebé res de les persones

sense sostre. Només els havien vist amb els seus carrets passejant per la ciutat i havien abaixat la mirada perquè els feien por, i se n'havien apartat perquè anaven bruts i feien pudor. Però s'havien deixat interpellar i havien deixat altres llocs de voluntariat a fi de preparar-se per atendre i acompanyar el col·lectiu més marginal de la ciutat, el més difícil de recuperar segons les estadístiques..., el més fàcil d'estimar segons que els va demostrar l'experiència. Amb les visites periòdiques al carrer van anar posant rostre a les xifres i es van familiaritzar amb les olors; diferenciaven les borratxeres que convidaven a les confidències de les que més valia fugir-ne cames ajudeu-me. Van aprendre el do de l'oportunitat, el to de la conversa, i sobretot a entendre que no hi havia diferència entre ells i els altres, que no hi havia ni millors ni pitjors, ni salvadors ni salvats, sinó una relació capaç de guarir tot aquell qui s'hi atrevia. I s'havien creat lligams, o almenys els ho semblava, perquè si un dia no hi anaven els trobaven a faltar, perquè els reconeixien i esperaven també aquell Centre promès, més per la il·lusió que els feia als voluntaris que no pas per la que tenien ells, que ja l'havien perduda tota pel camí.

Van tocar les cinc al campanar dels Josepets. L'encarregat d'obrir la porta i fer l'acollida va treure el cap a fora. No hi havia ningú encara. Els rètols de la paret anunciaven l'horari d'obertura —dilluns de 17 a 20 h— i els serveis de dutxa, rober i sala. Només un dia era molt poc, n'eren conscients i els dolia, però una desena de persones, la majoria treballant en altres feines, no podien fer més i no volien tampoc anar més enllà de les seves possibilitats. El seu objectiu era mirar d'obrir totes les tardes, de dilluns a divendres, i es preguntaven si només un dia els aniria bé als usuaris, si agafarien el ritme o se n'oblidarien. Els voluntaris endreçaven la roba ordenada del rober, revisaven les baralles de cartes —que ja ho estaven—, movien les cadires d'un lloc a l'altre per fer-se passar els nervis. —¿I si juguem nosaltres, a cartes, mentre esperem?— va dir una. —¡Bona ideal— va dir un altre. Calia practicar amb

la baralla i el dòmino: jels usuaris eren uns jugadors esplèndids!. El local feia goig i n'estaven orgullosos perquè havia costat molt de trobar-lo i condicionar-lo. Ningú no els volia deixar o llogar res quan sentien la paraula «sense sostre». Finalment s'havien constituït en associació i havien tingut la sort que un rector administrador de la parròquia dels Josepets els havia deixat l'antiga cripta de l'església i havia costejat les obres de condicionament. Les obres van ser molt laborioses: s'havien fet un tip de treure runa, de pintar, de netejar, de treballar dissabtes i diumenges per tal de tenir-ho tot a punt. Per fer front a les despeses s'havien emès entre els socis uns vals a l'estil de microcrèdits, i gràcies a un contracte de lloguer amb el bisbat, a un preu simbòlic, podien estrenar aquell flamant local de 80 m².

Les partides de dòmino engresquen els voluntaris, que s'atreixen a fer crits d'alegria que trenquen el silenci de la cripta. Ja són les sis. El qui fa de porter torna a obrir la porta. Al carrer no hi ha ningú, ni tampoc ningú no ha tocat encara el timbre. Quan algú ho faci, se'l rebrà amigablement —aquell dia i sempre— perquè valoren la dificultat que li comporta deixar el seu lloc per desplaçar-se cap a un altre de desconegut. —És normal que el primer dia no vingui ningú— diu una de les voluntàries. —Però, ¿i si tampoc no venen el segon dia ni el tercer?— diu una altra, temerosa que tots els esforços se'n vagin en orris. L'encarregada del rober endreça les tovalloles damunt de la taula i les fitxes de dutxa que els han deixat fotocopiar els companys d'Arrels, entitat pionera en l'acompanyament de persones sense sostre que els ha orientat en els inicis del projecte. Com ells, moltes entitats i persones els han donat suport. Se senten dins d'una xarxa de complicitats i saben que aquella tarda no estan sols. Les hores s'escolen...

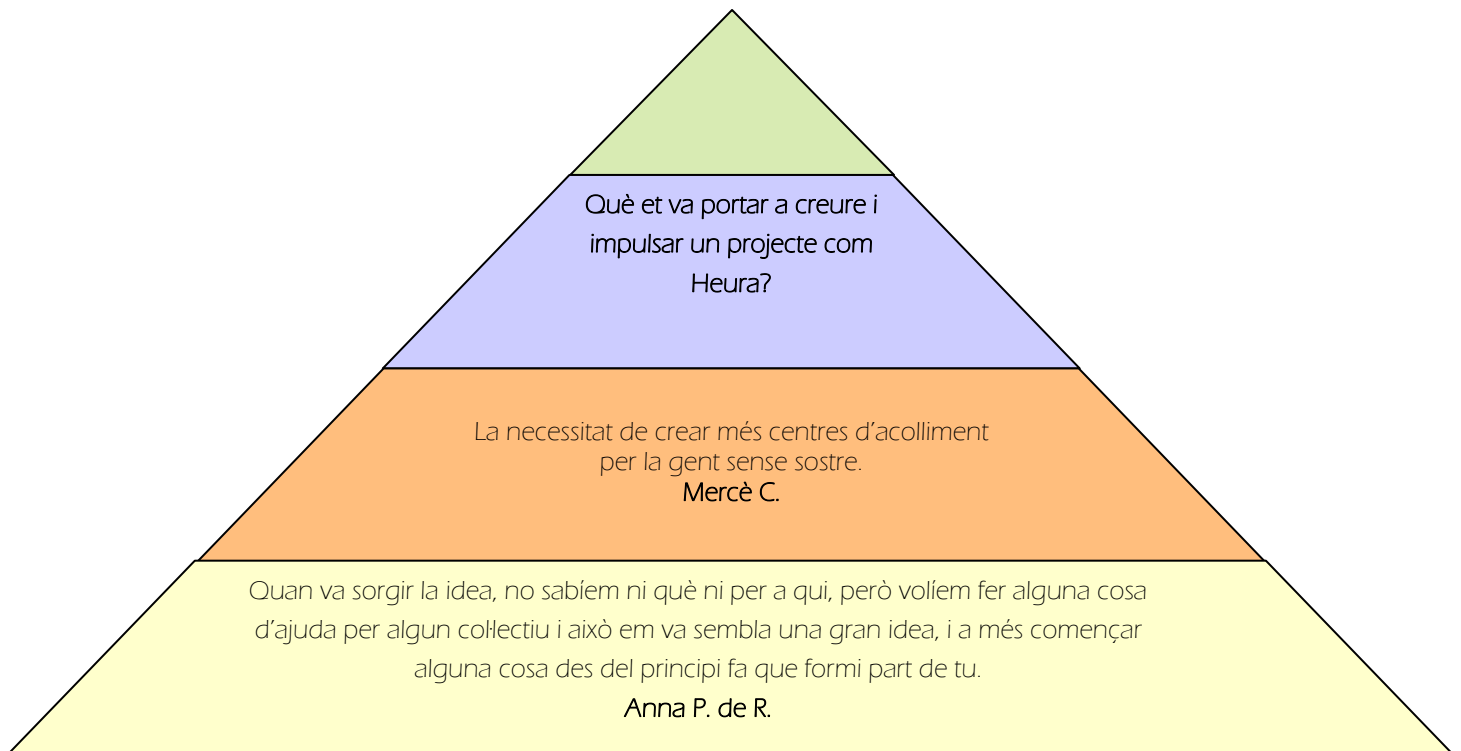
Aquella tarda no va aparèixer ningú, però no es van desanimar, el dilluns següent hi van anar 11 persones, i mai més no van haver d'esperar que s'omplís el local. El 4 de gener de 2009 el Centre Obert Heura complirà 10 anys. Alguns d'aquells pioners es van quedar pel camí, d'altres encara segueixen fermes al peu del canó. La desena de voluntaris es va multiplicar per quatre, els socis per vuit, els dies d'obertura per cinc i un miler d'usuaris han acudit a la casa comuna i compartida d'Heura. Hi ha hagut anècdotes com per omplir un llibre, però la que més els agrada d'explicar és la que els considera l'única entitat en la història

associativa que ha estat capaç de retornar una subvenció concedida. Els treballadors de l'ajuntament no s'ho podien creure perquè mai no s'havien trobat amb una casuística semblant, que de ben segur els deuria provocar un problema administratiu. Aquest fet, esdevingut als orígens, és fruit d'un tarannà que els ha acompanyat fins al dia d'avui: són un centre petit, familiar, amb poc espai i menys recursos, que s'ha mantingut al llarg dels anys amb la feina dels voluntaris i voluntàries i amb una única professional. No s'han volgut casar amb ningú si això els suposava haver de renunciar a allò que creien o els obligava a callar per tal de poder subsistir.

L'Heura és una planta humil, però s'enfila molt amunt i sotragueja les teules. Els voluntaris n'han après molt d'aquesta planta: és forta, creix, no calla, estima i acull, omple de verd i d'esperança i, tossuts, han seguit, fulla a fulla, el seu exemple i han clavat les arrels en cada cor que els ha vingut a veure i, de retruc, cada visitant els ha deixat una empremta en la pell. Han descobert que la gent del carrer no es mor ni de gana ni de fred, sinó de soledat, i amb totes les seves forces han intentat omplir aquesta mancança i així seguiran, ben segur, fins que els en quedin. En el fons, però, segueixen covant una il·lusió secreta, contradictòria, però compartida: poder tancar algun dia aquest centre, i tots els centres de la Barcelona de cara «guapa» i entranyes adolorides. Els agradaria, de debò, que la seva feina ja no fos necessària. Durant tots aquests anys han descobert que no són una empresa i que, per tant, no els cal lluitar aferrissadament per aconseguir els objectius, ni per comptabilitzar vides, ni per ser més competitiu que altres centres, ni per lluitar per tal d'aconseguir més usuaris, ni... El que desitgen és que totes les persones tinguin una vida digna, sense més, i que les institucions esmercin bona part dels seus esforços i dels diners de tothom per tal d'aconseguir-ho, i que tots els ciutadans i ciutadanes siguin capaços d'obrir les mans a tots aquells que són diferents, únicament perquè són més fràgils. Però mentre aquest somni no es fa realitat, els voluntaris i les voluntàries del Centre Obert Heura el fan viu cada tarda, al Centre, a la presó, a l'hospital i al carrer. Seguiran acollint, escoltant i acompanyant, seguiran augmentant la família i apostant per cadascuna de les persones que acullen.

Sense fer soroll. Són així.

Laia de Ahumada Batlle

El desig de fer un voluntariat on les persones són el més important, sense paternalismes ni beneficència, només fent un acompanyament. Era un repte molt important per mi perquè no ho havia fet mai, tot i que era un col·lectiu que m'atreia molt, però que desconeixia totalment. **Núria S.**

He de reconèixer que al principi em feia respecte el fet de dedicar-me al món dels sense sostre; però poc a poc, en les reunions amb els voluntaris, l'assessorament d'en Quico Mañós i els primers contactes amb els usuaris va fer desaparèixer la por inicial. **Albert R.**

Veure que les persones que l'impulsaven mostraven una gran coherència personal, que els movia el coneixement d'una realitat que els interpellava i els movia a l'acció. **Mercè R.**

Per a mi era un nou repte, desconegut, un nou àmbit, un nou col·lectiu al qui dedicar el meu temps de voluntari. També el fet que sorgís en el nostre barri. **Joan S.** Vaig sentir la necessitat de fer alguna cosa encarnada en el barri, que comprometés tota la meua vida i volia fer-la juntament amb la gent del barri, volíem una casa comuna i compartida, una comunitat de proximitat que millorés la situació de les persones més pobres que també eren veïns nostres: els sense sostre que dormien a les places, porteries, caixers. **Laia**

Hi ha hagut molta gent que ha fet possible el projecte d'Heura. Volem agrair i recordar totes aquelles persones que vam creure en la possibilitat del Centre Obert, algunes de les quals ens han deixat per sempre: la Carme G., que ens va fer descobrir la realitat de les persones sense sostre i ens va animar a dedicar-nos-hi, la Concepció, que amb la seva bonhomia, s'hi va dedicar de tot cor... , la Dolors B., que sempre ens va animar... La primera reunió la vam fer el 18 d'octubre de 1994 i després en van venir moltes altres fins que es va consolidar un petit grupet que, juntament amb el Quico Mañós, es va començar a preparar a fons per posar en marxa el projecte. Les persones d'aquest petit grupet són les que avui hem convidat a compartir els seus records.

Tens algun record o anècdota d'aquells primers anys de creació del projecte?

- La il·lusió que hi posàvem, les ganes de fer alguna cosa, i sobretot la sensació de sentir-me portada cap a aquest projecte, malgrat les dificultats. **Laia**
- Recordo reunions i reunions, per a tot i en qualsevol lloc, pensant i començant a decidir des de coses molt petites fins els primers objectius del que avui és Heura. **Anna P. de R**
- Teníem un usuari, bastant jove, que estava sol al món. El meu marit li va trobar feina en una fàbrica a fora de Barcelona. Va començar amb molt d'entusiasme i l'amo n'estava molt content. Per tal d'evitar xafarderies de poble i amb el meu consentiment, ell va dir que jo era la seva tieta. Quan van sorgir problemes em va telefonar una treballadora de la fàbrica, que evidentment no em coneixia, i em va tirar tota la cavalleria per sobre perquè "jo vivia tan contenta a Barcelona mentre deixava allà el meu nebot. **Núria S.**
- La il·lusió i la seriositat que tots vàrem tenir quan ens preparàvem per poder realitzar aquesta tasca de voluntariat. **Mercè S.**
- La il·lusió de tots i la por pel desconegut. Crec que ens animàvem d'una forma indirecta els uns als altres. **Joan S.**
- Recordo la il·lusió d'aquell temps anterior de preparació, de reflexió, d'incertesa, de por, necessari per arribar a teixir la realitat d'Heura. **Mercè R.**
- Una molt divertida: quan amb la Montse (ara la meva dona) ens vam dedicar a pintar i vernissar les portes del local d'Heura. No vam posar "tapaporos" i no exagero si us dic que vam haver de fer de 5 a 6 capes. Un dels moments que més em va omplir va ser la celebració del primer Nadal, junts voluntaris i usuaris, cantant nades. **Albert R.**

Amb motiu dels 10 anys de funcionament d'Heura, els voluntaris volem expressar els nostres sentiments respecte al Centre. Per això hem fet aquesta enquesta. Per ella han passat voluntaris i voluntàries de sala, de dutxa, de rober, bugaderia, responsables de tarda, de serveis, de tallers i de moltes coses més que, en moments determinats, tots estem disposats a fer. Disculpeu si no us ha arribat a temps els qüestionari.

Les preguntes són:

1. Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura
2. Què ha significat per a tu Heura?
3. Què li desitjaries per als propers anys?

Crec que, amb aquest recull, ja no cal fer cap més comentari. Per això, permeteu-me que, amb aquest ram de flors dels vostres sentiments, jo només sigui la llaçada que els uneixi.

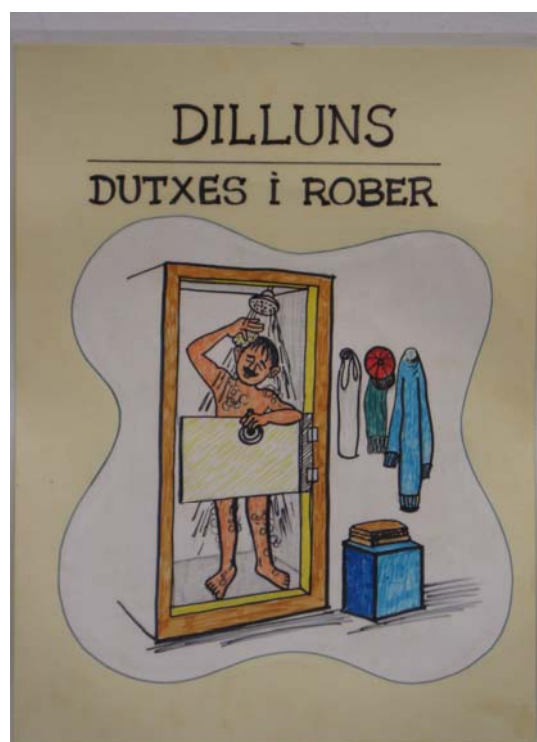
Gràcies a tots i totes! I també el nostre agraïment a totes les persones que col·laboren amb nosaltres des del silenci: amb donatius, com a socis, etc...

Virgínia

VOLUNTARI/ÀRIA DE DUTXA

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- No en tinc cap d'especial. Tan sols assenyalar el fort impacte que em provoca l'arribada d'un usuari molt jove (penso en l'edat dels meus fills), o de la persona que, pel desconcert que li endevino, em sembla que està patint de poc la seva situació. **Ciscu**
- La convivència mútua entre voluntaris i usuaris. **Joan M^a**
- El dia que vam poder assistir a dos usuaris que se'ls van emportar en una ambulància i els van ingressar en un hospital. **Jesús**
- Recordo ben "íntimament" quan un dia, veient a la M. pujar i baixar l'escala repetidament per anar mostrant camises que mai agradaven del tot, li vaig dir: No et canses que siguin tan primmirats? Saps què passa?, em digué, que a cada cara hi veig el rostre de Déu. **Joan Ll.**
- Això es el que recordo: el dia que, tallant els cabells, vaig veure un poll que em va semblar gegant; o quant la gent a mitja dutxa es quedaven sense aigua calenta i calia anar a remenar les bombones de butà per la banda de darrera; o un dia que estava a la porta i una persona, en el moment de sortir, va tornar uns guants i em va dir que no els necessitava: la persona del rober havia confós una visita amb un usuari i, en un excés de zel, els hi havia fet quedar. **Pere**

Què ha significat per a tu Heura?

- Adonar-me d'una realitat que no coneixia o no volia conèixer. Em va ajudar a deixar de banda molts prejudicis i a mirar amb altres ulls als usuaris. **Albert R.**
- Heura ha estat un lloc on jo m'he trobat com a casa, on he pogut aportar la meua voluntat de servir als altres i on m'he sentit valorat. **Pere**
- És un lloc d'acollida de totes les persones sense sostre i on m'hi trobo bé. **Joan M^a**
- Una bona possibilitat de poder dedicar part del meu temps lliure a ajudar desinteressadament a altres persones. D'aquesta manera també em sento més útil i acompanyat. **Jesús**

- He vist més de prop una realitat que m'era amagada, amb les seves ombres i les seves llums. M'ha ajudat i m'ajuda a sortir del meu món aïllat. Cada dia que hi vaig haig de superar la mandra de sortir, però, mentre hi sóc, les meves pors i preocupacions personals passen a segon terme. És com una "teràpia de xoc", i la meua estada pren forma de pregària interessada i "políticament incorrecta", perquè espero que, mentre jo m'ocupo dels seus amics preferits, Déu s'ocupi de mi i de la meua família. **Ciscu**
- Heura ha significat per mi sortir de la meua petita torre d'ivori i tocar una realitat fins aleshores totalment llunyana. Trobar-me i compartir amb un grup de voluntaris i una organització que m'ha estat un referent. Ha estat també un mitjà per involucrar-me en el món penitenciari que m'ha portat grans gratificacions. **Joan Ll.**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Que desaparegués, que no hi hagués cap persona que visqués al carrer. Com això, ara per ara, sembla una mica difícil i més en aquesta època de crisi, li desitjaria que no faltessin les forces i la il·lusió a la gent que fa possible cada dia aquest petit gran miracle. **Albert R**
- Desitjaria que Heura no perdi mai la frescor espiritual que s'hi respira des de l'inici i aquesta flaire de germanor que el fa singular. També un desig de pau, bé i perseverança. **Joan Ll.**

- El millor per tots. **Pere**
- Què hagués de tancar per no ser necessari. Però aleshores, què faria amb les meves pors i les meves preocupacions personals? **Ciscu**
- Augmentar el pressupost, per poder fer més tasques. **Joan M^a**
- Desitjo que pugui seguir ajudant a tantes persones, però amb més recursos. **Jesús**

VOLUNTARI/ÀRIA SERVEIS (compres, informàtica, perruqueria, sopar dimarts)

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- Un concert de la coral d'Heura, al casal d'avis que em va emocionar. **Pepita R.**
- Records en tinc pocs, perquè sempre he col·laborat de lluny fent d'editor de la pàgina web. O sortides a les Planes, d'on tinc un record ben viu, de les seves vivències. **Pau**
- Jo sóc perruquer d'Heura des de fa uns tres anys. El primer record és de quan vaig tallar el cabell a una jove, crec que era russa. No ens vam entendre, en part a

causa de l'idioma i, en acabar el tall, vaig adonar-me que no estava contenta perquè es va posar a cridar fortament, ¡en rus! I amb altre jove, igual, perquè en un moment donat se'm va escapar la màquina. No va voler que continués tallant i va sortir a mig tallar, explicant la seva desgràcia..... Que consti que després vam quedar bons amics! Es curiós com recordem les coses "dolentes" que, en realitat, són oportunitats per aprendre. **Ernesto**

Què ha significat per a tu Heura?

- Heura significa l'obertura al món de la pobresa, al que no tenim accés perquè no volem saber-ne res o no es parla, però que es tracta d'una vessant del món real, en el que viuen moltes persones més de les que creiem. Heura és l'altre cara del món il·lustrat i fals de la publicitat i dels valors de la societat de consum i per a mi significa l'arrelament a la realitat tal qual és, nua i on sovint la cruesa va acompanyada d'una profunda humanitat. En resum, per mi Heura significa la creença en l'home i en la dignitat de la vida humana. **Pau**
- Què amb molt poc, es pot fer molt. **Pepita R.**
- Un signe clar que l'Evangeli té plena vigència en el moment actual i que en el si de l'Església hi ha persones i comunitats autènticament obertes als qui més ho necessiten. És un model d'Església sense parets, oberta a tota persona que vulgui estimar als altres sigui creient o no. Per a mi també és un bon model d'organització, que fa possible trobar i donar el bo i millor de moltes persones i acollir els que ho tenen molt difícil en la nostra societat. **Carne A.**
- És una organització necessària. Significa una manera de fer un bon ús del meu temps i de relacionar-me amb els altres. Estic molt content d'aportar el meu servei i de formar part de l'equip de voluntaris. **Ernesto**
- Para mí es importante. Lo he tenido que dejar, no una vez, sino que ya llevo dos, y por desgracia creo que esta vez tardaré en volver, porque cada vez lo tengo todo más complicado. Lo que no significa que no lo tenga presente, ¡¡¡algún día volveré!!!, pero de una forma relajada, y espero que ya duradera. **Anna P. de R.**
- És una part important de la meua vida. És compartir una activitat, intentant ajudar els usuaris, amb un grup de persones amigues, a les que estimo i de qui em sento estimada. **Ita**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Que es reconvertís en una institució lúdico-creativa, però sembla que les coses van més aviat en sentit contrari, doncs que creixin altres Heures per ajudar a les víctimes d'aquest món embogit. Per mi és un honor poder participar en una iniciativa tan necessària. **Pau**
- Espero que siga adelante, contando cada vez con más voluntarios y asociados, porque tal como van las cosas no creo que el volumen de usuarios vaya a bajar, sino todo lo contrario. **Anna P. de R.**
- Desitjo que a Heura, com fins ara, es mantingui la il·lusió per anar sempre endavant, pensant en noves formes de créixer. **Ernesto**
- Que no se'ns escapi el caliu i l'estil familiar que tenim ara. El volum i tipus d'usuaris (amb barreres idiomàtiques molt importants) fa més difícil la comunicació. **Ita**
- Seguir endavant amb la imaginació, la iniciativa, la capacitat organitzativa, l'esperit de servei i d'acolliment. No deixar de trobar noves formes de denunciar la injustícia i de fer créixer les persones que hi participin, ja sigui com a usuaris, com a voluntaris o com a suport, des d'una mica més de distància (com ha estat el meu cas). Que l'esforç no faci defallar als qui s'hi dediquen més intensament. **Carne A.**
- Que segueixin sempre el camí començat amb el cor. **Pepita R.**

VOLUNTARI/ÀRIA ROBER

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- Més que un sol record, es més aviat la alegria quant un usuari aconsegueix quelcom que li canvia la seva realitat immediata: una operació molt esperada, una feina un lloc per dormir. També es viuen moments tristos com la mort d'algun d'ells. **Rosa A.**
- El trobar-me en el Centre amb un usuari de la plaça Molina: el "picarón" Fèlix. Quan anava a treballar m'aturava i li deixava la truita de patates i em deia: "muchacha ¿y el vino?. Jo li deia que no en tenia i ell: malo, malo. ¡Que te aproveche, Félix, hasta el mediodía!
Emília
- El temps que hi passo se'm fa curt, m'ho passo bé (encara que sembla que no pugui ser) **Margarida P.**
- Som molts els records que tenim del centre amb aquets anys, uns bons altres no tant, voluntaris que ja no hi són....i usuaris que tampoc hi són. Però la roda va rodant i continuem endavant sense perdre l'esperança de que un dia el somni que tots tenim es faci realitat.
Maria H.
- Fa poc temps que vinc al Centre i encara estic descobrint i coneixent la gent, però sense dubte una de les coses que més m'han agradat és el poder compartir una estona agradable, per exemple... intentant aprendre a contar les fitxes del dòmino per tal d'evitar que em guanyin per enèsima vegada! I jo que em pensava que només era un joc d'anar tirant...**Vega**
- El primer dia que vaig anar-hi. Certament la situació em feia respecte i dubtava de la meva capacitat per poder assumir la responsabilitat que prenia: repartir roba neta als usuaris, abans de dutxar-se. Els dies següents tot va ser més fàcil, en frapaven les experiències dels usuaris i voluntaris i poc a poc tot va ser normal. **Montse S.**
- No recordo cap anècdota, en especial, més aviat el record d'alguns usuaris que ja no venen pel Centre, i que vaig arribar a apreciar, i que ocupen un petit lloc dins meu, junt amb tantes persones estimades. **Gabriela**

Què ha significat per a tu Heura?

- Es difícil contestar, a tall de resum comentar que ha significat tenir una visió sobre el món dels "sense sostre". Entendre que entre "ells" i "nosaltres" la separació, és pràcticament la de un fi paper de fumar; ara els veig més propers que abans. La sort la mala sort, la manca de lligams familiars i en la majoria de casos la dependència de l'alcohol, els ha portat a la situació en què es troben. Per tant m'han ensenyat a valorar molt més allò que tinc: família, amics, i que els sento més a prop meu. **Montse S.**
- M'ha ajudat a mantenir present la realitat de molta gent que viu al carrer en condicions molt precàries i injustes, i evidenciar la meua condició de privilegi. Qüestionar-me sovint el tracte amb els usuaris, si no es dona el cas de tenir empatia, amb la necessitat de l'enteniment entre persones i cultures, si volem arribar a un món millor. I la relació amb els voluntaris en un desig comú. **Gabriela**
- El Centre és per mi un lloc on donar un cop de mà i sentir-me útil ajudant al rober, alhora que puc gaudir d'una tarda tranquil·la i relaxada jugant al dòmino. **Vega**
- Veure d'una altra manera la realitat que hi ha darrera les aparences. Veure que hi ha diverses maneres, no només de cobrir les necessitats materials sinó també d'escoltar-los i mirar-los als ulls com éssers iguals. **Rosa A.**
- Una finestra que em permet tractar persones amb dificultats i amb les que faig camí. **Margarida P.**
- Ha significat poder-me apropar a un món un xic desconegut fins aleshores i compartir tant amb els voluntaris com amb els usuaris una petita part de la meua vida. **Mercè C.**
- Heura em va obrir més cap el món marginal, tot aquell dolor amagat per la marginació, la solitud dels dies amb sol i pluja, nits molt fredes sense res, solament la pròpia vida. El meu cor em guiava cap ells al centre Heura per ajudar-los amb amor i donar un somriure ple de tendresa a tots els usuaris. Jo quan era al Centre, el meu dolor físic, s'amagava i es feia més petit, davant de tant patiment, Vaig sortir amb molt d'amor. **Emília**
- Per mi Heura forma part de la meua vida.
Maria H.

Què li desitjaries per als propers anys?

- La paraula que contestaria aquesta resposta és MES: espai, més recolzament per part de les institucions, més voluntaris i tots plegats la mateixa il·lusió que el primer dia. **Montse S.**
- Que es continui finançant i que no perdés mai de vista les prioritats (les persones, la seriositat, la senzillesa...). **Margarida P.**
- Llargs anys de vida, amb nous projectes i ampliació del Centre. **Mercè C.**

- El millor i una petita llar on poder passar les nits fredes. **Emília**
- M'agradaria que Heura pogués tancar la porta per sempre, igual que tots els centres que treballen per la mateixa causa. **Maria H.**
- Que Heura fos una estació de pas, per als usuaris. Però mentre això no sigui possible, m'agradaria que poguéssim seguir acollint i acompanyant cada persona que truqui a la porta. **Rosa A.**
- Desitjo que el Centre continuï sent un espai de trobada on es pugui compartir el temps, els jocs de taula, la roba o el diàleg. Suposo que en el fons desitjaria també que el Centre no fos necessari, però com que això encara no és possible, que continuï endavant amb el seu objectiu de servei, ajuda i sobretot acompanyament actiu! **Vega**
- M'agrada que Heura sigui una "petita empresa familiar"es a dir que no pretengui créixer massa, més aviat procurar millorar el que hi ha: intentar tenir més dutxes, el mobiliari que està deteriorat. I una altra cosa: preveure una mica el futur dels voluntaris, per poder donar un bon servei als usuaris de procedències diverses que ens desconcerten. **Gabriela**

VOLUNTARI/ÀRIA RESPONSABLE DE TARDA

Explica un record o anècdota que hagi viscut a Heura

- Una excursió que varem fer un grup reduït d'usuaris i voluntaris a Montserrat, ¿com es possible que en tota la seva vida no visitessin abans la muntanya? Això sí, els hi va agradar molt tot, el paisatge i els metalls que veien al santuari (alguns van fer un inventari mental dels que podrien vendre si fos possible) **Joan R.**
- Como recuerdo sería el primer día que fui al Centro. Me parecía un mundo tan lejano y a la vez lo tenía tan próximo que me era difícil de asimilar. **Alberto**
- Una vez me pasó bastante rato intentando convencer a una persona que ya no podía ducharse por falta de tiempo, después de escucharme pacientemente me enteré que sólo quería hablar con el responsable, ya que era un trabajador de los servicios sociales del ayuntamiento, je je je. **Fernando**

Què ha significat per a tu Heura?

- Un lloc on puc posar en pràctica la solidaritat i fraternitat. **Joan R.**
- Para mi Heura ha significado el entrar en contacto con personas muy diferentes de las que he aprendido muchas cosas y ver a los "sense sostre" de una manera muy distinta a como yo los tenía catalogados. También ver el compromiso y la disponibilidad de los voluntarios me hace seguir pensando que realmente otro mundo es posible. **Alberto**
- Encontrar, a unas personas que fuera de Heura no hubiera sido posible acercarme siquiera (hablo de voluntarios y usuarios). **Fernando**

- Ha estat i és molt important. Per mi és com la meva segona família. He descobert que no es pot jutjar mai a ningú per la seva aparença: la línia divisòria entre un "sense sostre" i un que no ho és, és tan feble que qualsevol persona, per ben situada que estigui, en un moment determinat de la seva vida, pot caure i perdre-ho tot. TOT!. I malgrat no tenir res, la carència més important que tenen tots, és la carència afectiva. Per això, quan troben que hi ha algú que els escolta amb interès i se'ls creu, li donen tot el seu afecte. M'han ensenyat moltes coses i em sento molt acompanyada i molt apreciada per tots perquè el seu agraïment és una constant. **Núria S.**
- Molt. Sobretot l'apropament als més marginats de la societat, els que tenen més rebuig. Ells m'han fet descobrir que, sota la imatge de misèria que molts ofereixen, hi ha les persones, la creació de Déu: els seus preferits. **Joan S.**
- Per a mi és un miracle. Cada tarda que s'obre la porta és un petit miracle perquè hi ha voluntaris/àries que se senten cridats a acompanyar, a acollir, a estimar. Sempre dic que Heura forma part de mi, igual que la família, la feina, els amics o els meus cabells. És indestruable. De vegades em diuen que parlo poc d'ella, però no em cal perquè no faig res per obligació sinó amb la il·lusió de creure fermament en les possibilitats humanes i socials que guarden dins seu tots els amics del carrer. **Laia**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Para los próximos años desearía al Centre que cierre por falta de usuarios, pero como por desgracia será imposible que siga desarrollando esa gran labor que hace con los más desfavorecidos y que aumenten los recursos para poder llegar a más gente y que también se incrementen los voluntarios. **Alberto**
- Que continués amb el mateix estil de tracte acollidor i afable amb aquells que se'ns apropin. **Joan R.**
- Que tenga que cerrar por falta de usuarios en las calles, pero si no es posible, que podamos atenderlos con todo el amor que dispongamos (ya que si no lo hacemos amando no sirve para nada). **Fernando**
- A llarg termini, que ja no sigui necessària la nostra existència. És a dir, que no hi hagi pobresa. Desgraciadament, com més gran em faig, més clar veig que això no passarà mai. En aquest món hi ha molts interessos creats i la pobresa i la injustícia existiran sempre. A curt termini, però, somio que algun dia una ànima caritativa ens deixarà un pis per poder-lo gestionar com a pis tutelat per a aquelles persones que se n'estan sortint d'aquesta situació, però que necessiten viure durant algun temps com en família, abans de normalitzar-se i poder ser totalment autònoms. **Núria**
- Utòpicament, que ben aviat no féssim falta. Pràcticament, que creixin i millorin els nostres serveis, que arribem a més gent necessitada, que s'hi engresquin més voluntaris. **Joan S.**
- Segueixo creient que "lo pequeño es hermoso" per tant li desitjaria un creixement qualitatiu d'atenció humana, de recursos per a poder-los oferir, de millora de serveis, però sense perdre l'herència d'esperança que ha marcat l'ànima dels nostres voluntaris i voluntàries. **Laia**

VOLUNTARI/ÀRIA TALLERS (coral, teatre, cinema)

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- A mi el que més m'emociona és quan un usuari, dels que poden refer la seva vida, ens venen a fer una visita. Això vol dir que no ho devem fer malament del tot, i que hem deixat un bon record. **Mª José**
- Eren els temps heroics del principi del cinema al Centre Heura. Dic heroics, perquè sortia de casa portant: els dos altaveus i amplificador, el reproductor de DVD, el projector i la pantalla. Tot això amb un carret d'aquells amb dues rodes per portar maletes i amb en Josep M^a que m'ajudava. Mes endavant vaig poder aconseguir un altre pantalla, que ja es va quedar al Centre. Actualment tot l'equip ja està en

el Centre, excepte el projector, que encara va amunt i avall: divendres es fa el cine al Centre i dissabte al Casal de la parròquia. Doncs un dia a l'acabar i disposar-me a fer el trasllat, vaig sortir al carrer i plovia. Vaig tornar al Centre i en Joan R. em va donar unes bosses d'escombreries de color negre. Amb tot embolicat amb les bosses i amb una al cap com caputxa (imagineu la "fila") vaig sortir al carrer. Passaven dues senyores i vaig sentir que una li deia a l'altra: Veus aquest pobre home, ara surt dutxat i amb roba neta i ves a saber on ha d'anar...i amb aquesta pluja.. **Josep Mª J.**

Què ha significat per a tu Heura?

- Heura és un lloc on vaig anar a ajudar i m'han ajudat ells a entendre tantes coses! Vaig començar per ensenyar teatre i he après que escoltar i acompanyar és la millor "obra de teatre" del món. **Mª José**
- He vist fer-se realitat la il·lusió d'uns quants per millorar una mica la vida d'altres. I he vist de quina manera aquesta il·lusió s'encomanava a molts d'altres i d'aquesta manera l'heura s'anava enfilant amunt, amunt, amunt. **Mercè R.**
- Una obra social molt important i necessària. **Josep Mª J.**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Li desitjaria una utopia: tancar les portes. **Mercè R.**
- Que la societat fos justa, i tothom tingués un sostre i una paga digna, per no necessitar a Heura. **Mª José**
- Uns locals més grans. **Josep Mª J.**

VOLUNTARI/ÀRIA SALA

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- Potser a algú de vosaltres li resultarà trist que, quan em demanen d'escollir un record de tots els meus cinc anys a Heura en seleccioni aquest. El primer dia, a la mitja hora de ser-hi va començar una discussió que va arribar a tal extrem que, un d'ells, llençant la cadira a terra va dir "Vamos a la calle, y eso me lo dices afuera". Em vaig espantar i pel cap se'm va passar una pregunta: On m'he ficat? En Joan R. em va dir, tranquil això no passa cada dia. Però de debò, la resta son tardes de compartir un cafè i jugar una partideta. On és el sacrifici? **Luis M^a**
- Fa només 2 anys que faig de voluntària i encara no puc parlar de records. Anècdota concreta no en tinc cap. Però puc dir que cada dia per mi hi ha alguna sorpresa. Les representacions de teatre, els cants i sopars de Nadal. I observar que les persones ateses estan con si estiguessin a casa. **Anna M. V.**
- La ayuda a algun usuario en situación delicada de su salud. **Cristina M.**
- Muchas veces me cruzaba con algunos de los chicos en la calle, por transitar todos en el mismo barrio y me gustaba mucho hablar con ellos. No sé que he podido traerlos yo, pero a mi me dieron mucho cariño, y eso es un regalo humano que llena el corazón y deja la gente feliz. **Geraldine**
- La gestació dels seus inicis amb il·lusió de la Carme G. i la Laia. L'esforç per formar-se, preparar el local i el gran entusiasme. Recordo els meus petits espais de col·laboració a nivells diferents i sempre atenta a tot el seu creixement. **Glòria P.**
- L'aniversari del Josep M^a, 75 anys, del qual vaig participar des de l'àmbit musical del que va derivar la interpretació guitarrística d'un parell de russos, dedicant unes cançons a l'homenatjat (es notava tant que estaven emocionats!). **Marcel**
- Tot i el poc tems que fa que estic vinculat al Centre, els moments han estat importants. No obstant el que més valoro és que algú em dóna la mà per acomiadar-se i diu "ens veiem demà?". **Xavier T.**

- Un usuari del Centre em va demanar que li fes un dibuix, però de la seva gosseta. Mentre l'anava fent, reflexionava l'estimació d'aquesta persona vers la seva gosseta, i després em deia que preferia quedar-se ell sense menjar, que s'hi quedés la "Caqui". Al preguntar-li com l'estimava tant em va dir: "los perros no te traicionan ni te engañan, las personas sí". I potser per aquest amor als animals està refent la seva vida amb un treball digne. Llavors vaig comprendre el recel de molts usuaris, ¿què fariem nosaltres al seu lloc. **Josep Mª C.**
- El primer sopar de Nadal compartit amb els usuaris, cantant nades, fent cagar el Tió, recitant poemes, amb el sentiment que entre tots plegats, per uns instants, teníem una estona de felicitat. **Mireia**
- En tinc un d'especial pel meu mestre en l'art de jugar a dòmino, em refereixo a l'Antonio Pardo. Amb les estones que passàvem jugant amb els usuaris i voluntaris es podria fer un llibre d'històries molt enriquidores. **Àngels**

Què ha significat per a tu Heura?

- Un servei amable envers els més desfavorits socialment, pels motius que siguin (migració manca de treball etc.) **Provi**
- Un projecte aconseguit d'una idea d'uns quants, molta feina, uns inicis difícils però molt viscuts, que van ser la base del moment actual. Dins de les possibilitats del Centre donar als usuaris el màxim de serveis: dutjar-se, canvi de roba, atenció personal, perruqueria etc. etc., però per damunt de tot: respecte, apreciació, comprensió i estima. **Mireia**
- Per a mi Heura és això: el gust de compartir, d'igualar-me amb tothom, de no ser més que ningú (per més que alguns s'entestin en dir-me "el professor"). La meua col·laboració amb Heura és quelcom tan senzill que no ho trobo gens extraordinari, però si no hi fos ho trobaria a faltar. **Luis M^a**

- Heura ha significat un apropament a una realitat social desconeguda per mi, i a la vegada m'ha afermat la meua humilitat. Molt possiblement tots els usuaris del Centre han tingut varies vides, que per alguna raó o altre els han conduït a la situació actual de marginació. Tots hauríem de reflexionar sobre la vulnerabilitat de l'ésser humà i replantejar els nostres valors actuals, sobre els quals es sustenta la fortalesa humana davant les adversitats. **Marcel**
- Per mi ha significat un descobriment, comprovar que es pot ser gran o vell, i ser útil dintre de la societat, i la troballa també d'un món marginat on es poden veure bones persones amb les que he viscut tardes inoblidables, compartint penes i alegries. Per exercir una activitat enriquidora que genera vitalitat. **Josep Mª C.**
- Heura significa la posada en pràctica de la solidaritat humana i dels valors rebuts en la nostre fe cristiana. Per mi és un equip humà que respecta a les persones ateses i les accepta tal qual són. Donant-los suport en allò que ells volen i demanen, sense jutjar-los.
- Des que vaig jubilar-me buscava un Centre per oferir-me com a voluntària amb el que abans he exposat i vaig conèixer Heura. **Anna M. V.**
- Tomar consciència de la realitat que tenemos en la calle, que es grave. **Cristina M.**
- Para mí, Heura son impresiones que han ido creciendo a medida que iba conociendo más gente. Al principio estaba muy tensa, por no saber quién encontraría y sobre todo no saber qué hacer para ayudar y estar disponible para la gente que se reúne allá cada tarde. Buscaba una posición. No me quedé mucho tiempo con vosotros, pero aún así sentí la sensación de confianza. Con el deseo de volver a encontrarme con todos, en especial con los habituales. **Geraldine**
- Veure com l'entusiasme i el creure en un projecte és el que el pot fer real. El veure que el treball en equip sempre suma resultats. I per últim i molt important entrar en contacte en un món de mancances i fer despertar en mí el camí de compromís amb el món de la presó. **Glòria P.**
- Justament ahir, vaig sentir que deien que per combatre la solitud el millor era ajudar els altres a què no en sentin. Heura representa una finestra oberta que no pots tancar, de vegades passa aire, d'altres tempestes, i per Nadal multituds. Però la sensació és sempre la mateixa, ¿per què ens preocupem tant de vegades per coses banals, quan tenim la sort de tenir un sostre on ens podem refugiar del vent, la tempesta, el calor, la pluja...**Àngels**
- El Centre Heura és un lloc de trobada, on intercanviar realitats i on es pot donar un cop de mà quan es necessiti. **Xavier T.**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Força a tots els voluntaris per continuar donant sense esperar res a canvi. Si ells volen parlar que parlin, i si no jugar a cartes, al dòmino, pensant que tots som iguals i que sempre ens fa falta un xic de caliu. **Mireia**
- Que Heura no fes falta, però tot i que la utopia no deixa de ser un camí a recórrer a llarg terme, m'agradaria que el projecte conciliador d'aquesta entitat arribés al màxim de persones possible, ja que tothom necessita en certa mesura la comprensió i estima de la gent que hi participa. **Marcel**
- Més voluntaris/àries, conscients de la feina i de l'actitud envers els beneficiaris. **Provi**
- M'agradaria que el nostre Centre ja no fos necessari per ningú; però com que això és ciència ficció, cridem: Llarga vida Heura! **Luis M^a**
- Pels propers anys desitjaria que no creixi molt, per tal de continuar sent una llar per tots aquells que no en tenen, però amb més recursos per poder atendre'ls en millors condicions. Penso que aquestes associacions si creixen molt es converteixen en institucions i perden molts cops la seva finalitat de ser una llar. **Anna M. V.**
- Que Heura pogués plegar per falta d'usuaris, però deixant de banda la utopia, que treballin amb la mateixa dedicació, i molta sort! **Àngels**
- Que continuï creixent i sempre buscant nous projectes, però per sobre de tot estimant com ho han fet fins ara. Felicitats i per una altra dècada. Quan mirem als ulls del cor és quan mirem de veritat. **Glòria P.**
- Que no fos necessària, però com que això queda molt lluny, en conformaria en que oferís el millor que té: el calor humà a les persones que hi venen, orelles que escolten i ulls que miren. He comprovat que més enllà (menjar, dutxa, i roba) el que més es valora és l'acolliment que dispensen les persones que conformen el Centre Heura. **Xavier T.**

- Que hi hagués més companyonia entre els usuaris estrangers i els d'aquí, també que tinguéssim poca feina perquè els "nostres clients" haurien trobat treball i nosaltres haguéssim de tancar la "paradeta". Clar que els que ens quedariem sense feina seriem nosaltres. **Josep Mª C.**
- Reconocer cada semana que en Barcelona tenemos no un 4º mundo, sino un 5º y que la gente tome conciencia de esta realidad. **Cristina M.**
- Que siga abriendo sus "puertas" en grande, que los lazos sean fuertes y la vida más dulce. Que entre gente con ideas y proyectos, con deseos de mejorar las cosas....con arte y humanidad. **Geraldine**

VOLUNTARI/ÀRIA BUGADERIA

Explica un record o anècdota que hagis viscut a Heura

- La meva participació és tant de formigueta i a l'hora que hi vaig estic tant sola, que els meus records i anècdotes, són els problemes de si les rentadores no funcionen. **Francisca**
- Quan vaig trucar per informar-me, la Mercè de la bugaderia, em va captivar perquè vingués. **Carme S.**

Què ha significat per a tu Heura?

- Per mi significa poder fer un servei als altres a través del Centre. **Conxita G.**
- Un gran encert, fet amb gent molt generosa, ben organitzats i que ajuda les persones soles sense sostre i que necessiten que se'ls estimi, i escolti. **Elisenda**
- Un lloc per realitzar un voluntariat en benefici de gent necessitada. **Francisca**
- Es el lloc que estava buscant per col·laborar en les meves estones lliures. **Carme S.**
- Un espai i una organització on puc practicar la solidaritat. **Mercè M.**

Què li desitjaries per als propers anys?

- Desitjaria que no fos necessari, però com això és utopia, espero que cada vegada es pugui atendre a més persones, amb mes voluntariat i mes espai. **Conxita G.**
- Que mentre hi hagi persones sense sostre i persones soles no s'acabi mai. Tenir mes diners, per posar més dutxes, una bugaderia més ample, una cuina i menjador i més voluntaris. **Elisenda**
- Què es mantingui i millori si és possible. **Francisca**
- Què tot vagi millor i que els voluntaris siguin tant acollidors amb la gent nova (com jo) com fins ara. **Carme S.**
- Que continués treballant com fins ara, amb l'esperança que algun dia la seva labor ja no sigui necessària. **Mercè M.**

ENTREVISTES ALS USUARIS

Quins records tens del Centre Heura?

- Los aniversarios serán para mí un recuerdo para toda la vida, y con los dibujos de José María aún más, es una bellísima persona. **Ricardo**

- Pues que yo que soy de los primeros usuarios del centro, no he fallado nunca, porque en las épocas malas por necesidad y en las mejores para estar con unos amigos, los voluntarios que para mí lo son de verdad y no los olvidare nunca. **Manuel**
- Recuerdo el día de Navidad de todos. El juego de la piñata y la cena. Yo no tengo a nadie y solo en la calle...esto es un buen recuerdo, poderlo celebrar. **Francisco**
- Recuerdo que son muy buena gente. Que han venido a prisión a verme porque yo no tengo familia y esto me llega al alma...son como familiares nuestros. **Antonio**
- Me gusta mucho. Ducharme, pasar la tarde. **Volo**
- Agraït pel servei. **Eduard**
- Hace unos tres años que vine. Agradable, sino no me hubiera quedado. El año pasado celebraron mi aniversario por sorpresa. **Salvador**
- Vaig venir un dimarts. El dia dels sopars. Era un lloc petit però agradable. l'ambient que hi havia era bo. I la gent que ho porta molt amable. **Agustí**
- Bien. Aquí gente bien, todo. **Liudovic**
- Aquí estaban los más "pateados" de la ciudad. La primera vez que vine era navidad y estábamos todos los que no tenemos familia. **Vicente**
- Pues que me tratan bien, no tengo queja de los voluntarios, hace un año que vengo y estoy contento. **David**
- Celebrar los aniversarios, me ha llenado de mucha felicidad, incluso he llorado. **Mustafa**
- Totes les sortides, la celebració dels aniversaris, i mes que res el Nadal. **Joan**
- Es muy pequeño y se mezcla todo el mundo. **Romi**
- Hogareño, muy solidario, a pesar del espacio tiene todos los recursos que nos vienen bien a la gente sin techo. Yo me siento como en familia, hay un trato personal único. Por ejemplo si pides algo tan pequeño como un poco de azúcar. **Jon**

Què hi has trobat al Centre Heura? Què significa per a tu?

- Per a mi tot lo bo, a nivell personal, dutxes, roba neta, sortides, assistència. **Joan**
- Heura ha sido para mí de gran ayuda. **Mustafa**
- Buen trato. **David**
- El centro para mí es muy agradable, y me encuentro muy a gusto. **Ricardo**

- Un sitio bien recogido, bien atendido. Encuentro calor, te sientes considerado. Un sitio para en Navidad no estar solo. **Vicente**
- Un lloc on poder estar un rato tranquil sense que et molestin. I passar tardes agradables. **Agustí**
- Para mí, es mi segunda casa, la primera la tengo en Sevilla. **Manuel**
- Ayuda. Ahora hospital. Todo muy bien. **Liudovic**

- Es amistad y ayuda y ambiente familiar muy bonito. Tengo amigos aquí. Muchos no vienen y los voluntarios todos, me han ayudado mucho. **Francisco**
- Significa mucho. He encontrado amigos, no sólo de la calle, voluntarios también. Personas a las que puedes contar cosas y se preocupan y te echan una mano. Me operaron en agosto y estuvieron en contacto conmigo...Virginia... pero todos se han portado muy bien. Encuentras cariño y amigos. Pasar un rato agradable. **Salvador**
- Significa una casa para mí. Acogido. Ropa, ducha y el cariño y el respeto de la gente y que le tengo al centro. **Antonio**
- Vinc per distreure'm. A les planes he fet el dinar perquè sóc cuiner. Tinc pis i tot, però vinc perquè sóc dels antics i tinc amistat i persones que aprecio molt. No vull deixar de venir. **Carles**
- Yo quiero trabajo y ellos intentan ayudar. **Volo**
- M'aporta coses que ara no tinc: un refugi on poder canviar-me i dutxar-me. Molt agraït. **Eduard**
- Las duchas. **Romi**
- Me aporta bienestar interior y familiaridad. **Jon**

Què creus que aporta al barri? És positiu que existeixi el Centre Heura en el barri?

- Doncs una bona feina. **Joan**
- Ayuda, una buena obra social. **David**
- Se necesita, ayuda a mucha gente que lo necesita. **Ricardo**
- Si es positivo. Es un centro que acoge. Cuando hay muchas obras no sabes donde meterte y molestas. **Vicente**
- Jo crec que sí. Es un lloc on poder estar recollit en lloc d'estar vagant pel carrer. **Agustí**
- Comida, ropa, ducha y bien con la gente. Ruso, español, polonio, todo normal. **Liudovic**
- La gente lo conoce. Yo un día estaba en la puerta, vino una señora y me dijo que en casa tenía cosas para nosotros. La gente sabe que existe. Es positivo que exista. Creo que tendría que haber más Centros Heura en Barcelona y más grandes. **Salvador**
- Aporta muchísimo en todos los sentidos. Es necesario para el barrio. **Antonio**
- Sí. Estem en un barri bo. Abans venia gent espanyola i ara ja no vénen tant. **Carles**

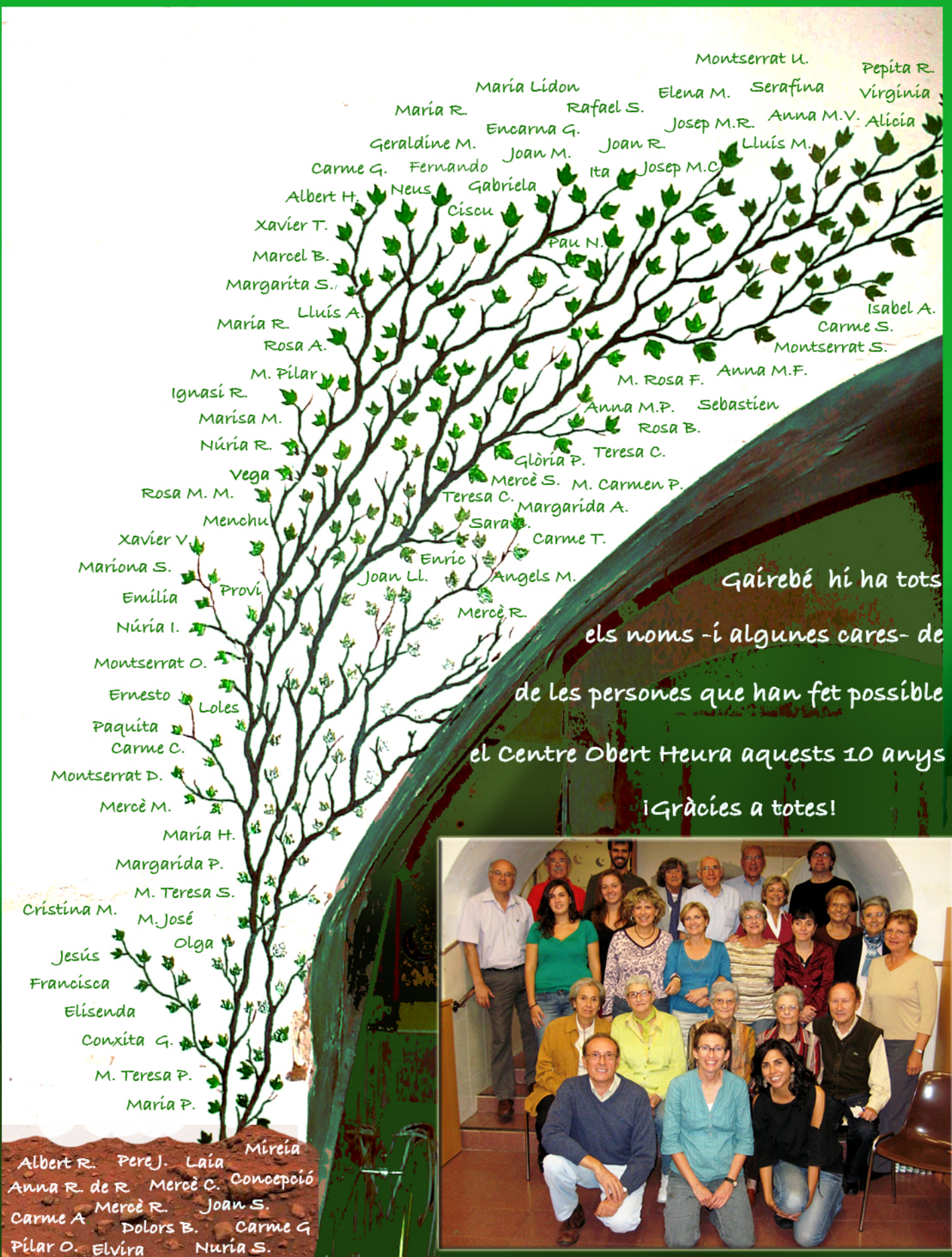
- Es muy positivo para el barrio que esté el centro Heura. Hay mucha gente en la calle y se necesitaba. **Francisco**
- Sí, mucho. Catalán y ucraniano nos relacionamos. Quiero aprender catalán. Empiezo curso el lunes. Estoy en un curso. Me gusta venir cada día. Estoy muy a gusto. Me gusta ver a Carles, a Manel...y otros. **Volo**
- Aporta una mancança dels serveis socials a Catalunya, dins dels recursos que té. **Eduard**
- Ayuda muchísimo. **Romi**
- Es necesario y positivo. Tendría que haber más centros como este, porque es un ejemplo. Siendo tan pequeñito me siento mejor, más arropado que en otros que había ido. **Jon**

Què li desitjaries al Centre Heura per als propers anys?

- Que segueixi igual, però com som molta gent de tot el món, una mica més de.....no se com dir-ho. **Joan**
- Un futuro de muchos años para poder ayudar a la gente. **Mustafa**
- Que no cierre nunca. **David**
- Más o menos que fuera como ahora, pero más bien por tener más ayudas. **Manuel**
- Todo lo mejor posible, dentro de lo que cabe. **Ricardo**
- Una feliz Navidad. **Vicente**
- Que pugui estar molts anys funcionant i que es poguessin fer més coses, ampliar. Llarga vida. **Agustí**
- Esto no lo quiero fuera. Este centro muy bien. **Liudovic**
- Que pudiera hacer más cosas. No sólo ducharme... hacer actividades y excursiones. Que la gente lo conozca porque les haría más solidarios. Sería mejorable, no por las personas sino por el local. Si me tocara la lotería pondría un local más grande, más duchas, sala de juegos, tele, sala para el teatro...porque el concepto Heura es muy positivo. Es un deseo que tengo. Tal y como está no puede hacer más. Es un esfuerzo muy grande el que ya se hace y esto lo valoro mucho. **Salvador**
- Deseo que todo lo que esperan ellos de la gente se cumpla y que sigan ayudando a la gente. **Francisco**
- Mientras que vivamos que esta casa no se cierre. **Antonio**
- Això hauria de ser més gran. **Carles**
- Molts anys de vida i que puguin ajudar molta més gent. **Eduard**
- Que sea más grande. Por ejemplo con sala de televisión. **Romi**
- Que continúe durante muchos años con esta labor tan humanitaria y si cambia, que ese calor y humanidad que expresáis a los sin techo sea a mejor. **Jon**

Montserrat U. Pepita R.
 Elena M. Serafina Virgínia
 Anna M.V. Alicia

Maria Lidon
 Rafael S.
 Encarna G.
 Joan R.
 Joan M.
 Lluís M.

Geraldine M.
 Carme G. Fernando
 Joan M.
 Ita Josep M.C.

Albert H. Neus Gabriela
 Ciscu
 Pau N.

Xavier T.
 Marcel B.
 Margarita S.
 Lluís A.
 Maria R.
 Rosa A.

Isabel A.
 Carme S.
 Montserrat S.

M. Pilar
 Ignasi R.
 Marisa M.
 Núria R.
 Vega
 Rosa M. M.
 Menchu
 Xavier V.
 Mariona S.
 Emília
 Núria I.
 Montserrat O.
 Ernesto
 Paquita
 Carme C.
 Montserrat D.
 Mercè M.
 Maria H.
 Margarida P.
 M. Teresa S.
 Cristina M.
 M. José
 Jesús
 Francisca
 Elisenda
 Conxita G.
 M. Teresa P.
 Maria P.

M. Rosa F. Anna M.F.
 Anna M.P. Sebastien
 Rosa B.
 Glòria P. Teresa C.
 Mercè S. M. Carmen P.
 Teresa C.
 Margarida A.
 Sara
 Carme T.
 Enric
 Joan Ll. Angels M.
 Mercè R.

Gairebé hi ha tots
 els noms -i algunes cares- de
 de les persones que han fet possible
 el Centre Obert Heura aquests 10 anys
 i Gràcies a totes!

Mireia
 Albert R. Pere J. Laia
 Anna R. de R. Mercè C. Concepció
 Carme A. Mercè R. Joan S.
 Pilar O. Elvira Núria S.